

Mimizan

Mimizan er en kommune i departementet [Landes](#) i [Nouvelle-Aquitaine](#) i det sydvestlige Frankrig.

Der er to separate distrikter i byen: Mimizan-Bourg (centrum) og Mimizan-Plage (feriested).

Byen er at betragte som en badeby ved Atlanterhavet i det sydvestlige Frankrig.

Courant de Mimizan er en 7 kilometer lang kystflod, der løber fra [Étang d'Aureilhan-søen](#) gennem Mimizan ud i havet.

Den tjener også som et overløb for de tre søer i den nordlige del af Landes (Cazeaux-Sanguinet, [Parentis-Biscarosse](#) og Aureilhan-Mimizan). Denne naturlige grænse markerer de nordlige og sydlige områder af Mimizan-distriktet.

Flodens løb har ændret sig over tid. I 1812 flød den ud i havet 3,5 kilometer længere mod syd ved Maillouyère.

Men i 1928 ødelagde en stærk strøm den [kystsandklit](#) ved flodmundingen, og løbet styres nu af to kunstige diger.

Courant de Mimizan er et populært sted for [elverfiskeri](#).

Kystbyen Mimizan Plage er delt af floden, og størstedelen af sommerattraktionerne er centreret omkring North Beach sammen med de sæsonbestemte markeder og en gågade.

Langs Mimizan South Beach er der cykelstier og vandrestier. Da digteren [Maurice Martin](#) gjorde et stop ved Mimizan med sin karavane i 1905, beskrev han det fine sand som "Sølvkystens perle".

I bondestenalderen var landene i oceanernes udkant befolket af mennesker, der jagede og fiskede og efterlod arkæologiske beviser.

I slutningen af bondestenalderen begyndte små grupper af landmænd at bosætte sig. I løbet af den første jernalder (7. til 5. e.Kr. f.Kr.) bosatte små stammer, der kan betragtes som proto-keltere, sig i området.

Tilstedeværelsen af en civilisation kaldet Boïens, der blev installeret i Buch-landskabet, og som flyttede ned til Born-landet, er også blevet registreret. Disse små stammer var dog ikke dybt indplantet i Lande.

Da romerne invaderede Aquitaine, opdagede de stammer, der var helt forskellige fra disse keltiske stammer, mere som [ibererne](#), organiseret i etniske grupper kendt under navnet [Novempopulania](#).

I slutningen af det tredje århundrede organiserede regionen under Roms styre sig i én provins: [Aquitania Tertia](#).

Den ville være omkranset af veje, der var opført i [den antoninske rute](#), som i begyndelsen af det fjerde århundrede fulgte de romerske ruter, symboler på en økonomisk åbning, f.eks. "kyststien" og jernbanestationen i Segosa (Saint-Paul-le-Vieux).

I Born og Marensin fungerede de bugter, der endnu ikke var blevet lukket af klitter, tydeligvis som havne, der tillod handel og handel, såsom harpiks indsamlet i de gamle klitskove.

Perioden med barbarisk invasion var genstand for kontroverser, fordi flere legender blev født der (som i Mimizan i slaget, hvor St. Galatoire omkom under angreb fra angribere).

Det var dog utvivlsomt efter romertiden, at invasionen af sand, der dannede moderne klitter, betød lukning af bugter og derefter ødelæggelse af små havne. Blandt de mennesker, vi møder mellem det 5. og 10. århundrede, er [Gascons](#).

I 602 dukkede navnet Vasconia op for første gang for at beskrive landskabet mellem Garonne og Pyrenæerne. Den [karolingiske](#) indflydelse forvandlede Vasconia til [Gascoigne](#). Dernæst skulle landet stå over for de normanniske invasioner.

Hertugdømmet Aquitaine, der strækker sig fra Loire til Pyrenæerne, blev bygget i det 11. århundrede.

Det var også fra denne tid og i syv århundreder, at pilgrimsrejsen til den hellige Jacques de Compostelle begyndte. Pilgrimme kom fra hele Europa og krydsede Landes.

De fulgte ruter, der skitserede hvilesteder, steder for tilbedelse, slotte eller mottes omgivet af pæle.

De brugte tre ruter, herunder kysten. En række kommandanter eller hospitaler, der blev opført af tempelridderne eller Johanniterridderne af Jerusalem (f.eks. Contis, Saint-Paul-en-Born, Parentis osv.) blev omgrupperet på denne kystvej.

Mimizan blev skabt som en Sauveté (et helligt tilflugtssted skabt af kirken til beskyttelse af de svage).

Dens grænser blev sat af ni monumentale stolper (sikkerhedsposter) i form af pyramider.

I dag eksisterer kun fem stadig og er klassificeret som historiske monumenter.

Hvis den første omtale af *salvitas* (*sauvetat*) først dukkede op i 1270, blev udtrykket *frangitas* brugt i 1009-1032.

I 1154 indtrådte hertugdømmet Aquitaine i Kongeriget England ved ægteskabet mellem Alinéor (Eleanor) af Aquitaine og [Henri II](#) Plantagenêt, og forblev det indtil 1453.

Born var en del af bispedømmet Bordeaux. Den store Albret-familie spillede på rivaliseringen mellem kongen af Frankrig og kongen-hertugen. De kom fra hjertet af Landais-landskabet og bar den beskedne titel *senhor* af Labrit frem til 1312, hvorefter de gennem køb, ægteskaber og arv bosatte sig i Marensin og Born og derefter Bazadais.

I skrifter optræder også navnet på en anden familie, der skulle komme til at præge historien: Foix-Béarn.

Efter 1890 åbnede anlæggelsen af jernbanespor landet. Smedjerne lukkede en efter en, men savværker og destillerier af harpiksprodukter blev mangedoblet.

Fornyelsen af Landes, som kejser Napoleon III ønskede, ankomsten af togene fra Middelhavsjernbaneselskaberne (fra 1907 til 1960), tendensen til at bade i havet inspireret af kejserinde Eugenie og fordelene ved havluften for helbredet for personer med tuberkulose bidrog alt sammen til den hurtige udvidelse af badebyen Mimizan-Plage (først kaldet Mimizan-les-Bains).

Byen er prydet med en havbadeanstalt bygget af træ. Dette tiltrak en række turister og bidrog til Mizans berømmelse.

En af begivenhederne, der markerede denne periode, var passagen af en karavane navngivet af journalisten og forfatteren Maurice Martin og kørt af Maurice Vignau og Alphonse Bacon. Den rejste rundt om Landes fra Arcachon for at spore en rute for biler mod Biarritz. Maurice Martin var i ærefrygt for landskabets skønhed (himmel, hav, skov) og ville under en banket den 20. marts 1905 døbe stedet "La Côte d'Argent" (Sølvkysten).

[Château Woolsack](#), "En kongelig helligdom ved kanten af søen".

I 1911 lod Hughes Richard Arthur Grosvenor, hertug af Westminster, denne sublime bygning opføre som en kongelig belønning som en anerkendelse af hans tapperhed under Boerkrigen.

Woolsack Castle blev designet af arkitekterne Detmar Blow og Fernand Billerey, og bød velkommen til mange berømte mennesker i mellemkrigstiden.

I 10 år kom Coco Chanel her for at slappe af, nogle gange i selskab med syerskerne på sit værksted, som hun tilbød denne drømmeferie i en villa beliggende på Mimizan-Plage (nu Pylone ferielejr). Det var betalt ferie før sin tid!

Charlie Chaplin, Salvador Dalí, Suzanne Leglen kom alle i deres tid for at drage fordel af denne juvel af victoriansk arkitektur. Winston Churchill, en nær ven af hertugen, malede endda omkring 20 malerier ved bredden af Aureilhan-søen.

Efter at være blevet købt af Gascogne Group, er Woolsack Castle i dag privatejet.

Den 16. juni 1929 nødlandede Frankrigs første transatlantiske flyvning på stranden ved Mimizan.

Et [Bernard 190](#) fly ved navn [Oiseau Canari](#) [[fr](#)] (*Canary Bird*, eller *Yellow Bird*), fløj fra [Old Orchard](#) i USA til Frankrig, bemanded af [Jean Assolant](#) [[fr](#)], [René Lefèvre \(aviateur\)](#) [[René Lefèvre](#)] [[rené Lefèvre](#)] og [Armand Lotti](#) [[fr](#)].

Under flyvningen opdagede besætningen en blind passager, en amerikaner ved navn [Arthur Schreiber](#), og hans ekstra vægt forårsagede brændstofmangel, hvilket tvang dem til at nødlande i Mimizan.

Et monument på stranden (nu kaldet Plage-des-Ailes - Wings Beach) mindes landingen.

På næsten 50 år er "[Villes et Villages Fleuris](#)"-mærket blevet symbolet på et ægte socialt fænomen.

Dette fænomen er stadigt stigende: Hvert år præsenterer 12.000 lokalsamfund deres resultater ved Floral Towns and Villages-konkurrencen; 3.258 kommuner er blevet uddelt, hvoraf 201 har vundet enten Quatre Fleurs (Fire Blomster) eller Hovedprisen.

Juryen tager hensyn til følgende tre kriterier:

- Den samlede plantning af distriktet (træer, buske og blomster)
- Kommunens levemiljø (bevidsthed, respekt for miljøet og udsmykning af bygninger)
- De aktiviteter, der er gennemført, og niveauet af indbyggernes deltagelse i at udvikle og vedligeholde et rent og behageligt miljø.

I mere end 30 år har Mimizan Communes været aktivt involveret i at forbedre miljøkvaliteten.

Mimizan kommune fik sin første Fleur i 1981 og sin fjerde i 1995, hvilket belønnede hele den daglige indsats fra miljøtjenesten (16 fuldtidsansatte og fem sæsonansatte).

Siden 1996 har kommunerne Pontenx-les-Forges og Saint-Paul-en-Born ligeledes forpligtet sig til at forbedre levemiljøet i deres kommune og opnår dette gennem regelmæssigt havearbejde, der forvaltes af de relevante tjenester, og befolkningens deltagelse.

Sådan fik kommunen Pontenx-les-Forges en Fleur i 2002, og Saint-Paul-en-Born fik 2 Flowers i 2003.

Endelig, for dem, der nyder rige aromaer og farver, reserverer den passende navngivne Floral Promenade et uovertruffent show.

Blomsterparadiset, der grænser op til Aureilhan-dammen, er virkelig værd at se og tilgængelig hele året. "L'Île de la Promenade Fleurie" (Øen med den blomstrende promenade) er et fantastisk blomsterparadis, der ligger i indløbet til søen, der forbinder land via en træbro; Det er vært for over 300 forskellige sorter af planter.

Klokketårnet i den gamle kirke er på UNESCO's verdensarvsliste som en del [af stederne for ruterne i Santiago de Compostela i Frankrig](#). Jagtslottet Château de Woolsack blev bygget i 1911 til den britiske [hertug af Westminster](#) (arkitekten var [Detmar Blow](#)).

Saint-Julien-en-Born

Saint-Julien-en-Born er en kommune i departementet Landes i Nouvelle-Aquitaine i det sydvestlige Frankrig.

Dens indbyggere kaldes Juliennois.

Saint-Julien-en-Born er en stor kommune på 7293 hektar, beliggende på kysten af departementet Landes. Det er den sydligste landsby i [Born-regionen](#).

Bipolar kommune beliggende i [Pays de Born](#), på [Sølvkysten](#), der består af en by og badebyen [Contis-Plage](#).

Byen Saint-Julien-en-Born, der ligger 8 km fra havet, krydses af Route des Lacs ([CD 652](#)) fra nord til syd. Landsbyen er tilgængelig fra [motorvejen Bordeaux-Bayonne](#) via [Onesse-et-Laharie](#) og [Mézos](#).

Turistbyen [Contis](#), som er en landsby i kommunen, er stadig lille i størrelse (urbaniseringen dækker mindre end en km²), men mange restauranter og sæsonbetonede butikker afspejler turismens betydning.

Den maritime fyrreskov dækker omkring 80% af territoriet og der skelnes mellem den kuperede fyrreskov beliggende bag [klitryggen](#) og den flade fyrreskov i den såkaldte "Sable des Landes"-sektor.

Kommunens miljø er præget af stranden, klitten, skoven, en fugtig slette. Stranden, der kan opdages for enden af en snoet vej (CD 41), strækker sig ca. 5 km mellem Atlanterhavet og kystklitten.

Historisk set er kommunen udsat for et oceanisk klima i Aquitaine. I 2020 offentliggjorde [Météo-France](#) en typologi over klimaet i Frankrig, hvor kommunen er udsat for et oceanisk klima og ligger i kystklimaregionen Charente og Aquitaine, der er kendetegnet ved stor nedbør om efteråret og vinteren, godt solskin, milde vintre (6,5 °C), der er udsat for havbriser.

Fra den 1. januar 2024 er Saint-Julien-en-Born kategoriseret som en landkommune med spredte boliger i henhold til det nye syv-etagers kommunale tæthedsgitter, der blev defineret af INSEE i 2022. Det er placeret uden for byenheden og uden for byernes tiltrækningskraft.

Kommunen, der grænser op til Atlanterhavet, er også en kystkommune i henhold til lov af 3. januar 1986, den såkaldte kystlov. Der gælder derfor særlige byplanlægningsbestemmelser for at bevare kystlinjens naturområder, lokaliteter, landskaber og økologiske balance, f.eks. princippet om ikke-bygbarhed uden for byområder, på den 100 meter lange kyststrækning eller mere, hvis det er fastsat i lokalplanen.

Kommunens arealanvendelse, som det fremgår af den europæiske biofysiske arealdækkedatabase [Corine Land Cover](#) (CLC), er præget af skovenes og de halvnaturlige miljøers betydning (81,6 % i 2018), som ikke desto mindre er faldende i forhold til 1990 (87,3 %).

Den detaljerede fordeling i 2018 er som følger: skove (50,6 %), miljøer med busk- og/eller urteagtig vegetation (29,1 %), heterogene landbrugsområder (9,3 %), agerjord (4,5 %), urbaniserede områder (4,3 %), åbne områder med lidt eller ingen vegetation (1,9 %), enge (0,4 %).

Udviklingen i kommunens arealanvendelse og dens infrastrukturer kan observeres på de forskellige kartografiske repræsentationer af territoriet: [Cassini-kortet](#) (det attende århundrede), [personalekortet](#) (1820-1866) og [IGN-kortene](#) eller luftfotos for den nuværende periode (1950 til i dag).

I sommerperioden betjener et shuttle-netværk [Côte Landes natursamfund af kommuner](#), der forbinder landsbyerne med strandene.

Kommunen Saint-Julien-en-Born er sårbar over for forskellige naturkatastrofer såsom storme, tordenvejr, sne, ekstrem kulde, hedebølger eller tørke. Herudover også oversvømmelser, skovbrande, jordbevægelser og jordskælv (meget lav seismicitet).

Nogle dele af det kommunale område vil sandsynligvis blive berørt af risikoen for oversvømmelse ved nedsænkning i havet. Kommunen er blevet anerkendt som en naturkatastrofetilstand på grund af de skader, der er forårsaget af oversvømmelser og mudderskred i 1999 og 2009.

Saint-Julien-en-Born er udsat for risikoen for skovbrande. Siden den 20. april 2016 har departementerne [Gironde](#), [Landes](#) og [Lot-et-Garonne](#) haft en tværministeriel regulering til beskyttelse af skoven mod brande. Denne forordning har til formål bedre at forebygge skovbrande, lette tjenesternes indgreb og begrænse konsekvenserne, hvad enten det er ved at rydde buske, begrænse brandenes bidrag eller regulere skovaktiviteter. Den definerer navnlig fem stigende niveauer af årvågenhed, som forskellige foranstaltninger er forbundet med.

De landbevægelser, der sandsynligvis vil forekomme i kommunen, er en tilbagetrækning af kystlinjen og klipper og differentierede bebyggelser.

Svind og opsvulmning af lerjord vil sandsynligvis forårsage betydelig skade på bygninger i tilfælde af skiftevis tørke og regn. 8,1 % af det kommunale areal er udsat for middel eller høj risiko (19,2 % på departementsniveau og 48,5 % på nationalt niveau).

Af de 1.252 bygninger, der blev talt i kommunen i 2019, er 130 i middel eller høj risiko, dvs. 10 %, sammenlignet med 17 % på afdelingsniveau og 54 % på landsplan.

Med hensyn til landbevægelser blev kommunen anerkendt som en naturkatastrofetilstand på grund af skader forårsaget af landbevægelser i 1999

Blandt kystkommandanterne på [Soulac-vejen](#) skiller Orignac sig ud ved sin afhængighed af den kongelige kollegiale kirke i Roncesvalles, et obligatorisk rejsested for mange pilgrimme på vej til Santiago de Compostela, mens de andre er placeret under hospitallernes og tempelordenens myndighed, indtil sidstnævnte er opløst.

Dette distrikt ligger ikke langt fra Contis, nordvest for byen Saint-Julien-en-Born, og var organiseret omkring et kapel og havde været det siden mindst 1274.

Steder og monumenter

- [Contis fyrtårn](#) er det eneste fyrtårn i Landes. Den blev bygget i Contis i stedet for [Mimizan](#) for at være lige langt fra [Biarritz](#) og [Cap-Ferret](#)
- [Saint-Julien-kirken](#)
- [Sainte-Madeleine de Contis-kirken](#)